zbroj. pat. je nesporně vedlejším trestem (§ 36, 47 zbroj. pat.). Trest však může podle všeobecných zásad trestního řádu stihnouti jen vinníka, jak výslovně stanoví § 31 tr. zák. Lze proto propadnutí zbraně podle § 36 zbroj. pat. vysloviti jen, patří-li zbraň neoprávněně nosená buď obviněnému samému neb osobě, která se neoprávněného nosení zaviněně súčastnila (zapůjčením, dobrovolným přenecháním nebo jiným zaviněným způsobem). V trestní věci, o niž jde, bylo tvrzeno, jak již uvedeno, že se obviněný dostal do držení zbraně ne-li proti vůli jejího pravého vlastníka, tedy jistě aspoň bez jeho vědomí. Bylo proto povinností soudu, by pravdivost těchto tvrzení vyšetřil a zjistil, jakým způsobem se obviněný zbraně zmocnil. Jestliže Vavřín N. obviněnému ani zbraň dobrovolně nezapůjčil ani se na trestném činu (na nedovoleném nosení zbraně obviněným) nesúčastnil, nesměla býti zbraň prohlášena za propadlou a mělo býti předpisu § 36 zbroj. pat. vyhověno způsobem v § 47 zbroj. pat. uvedeným (viz rozhodnutí býv. nejv. soudu vídeňského úř. sb. čís. 4026, Löffl. sb. čís. 570 a rozhodnutí čsl. nejvyššího soudu čís. sb. tr. 2645, 3167 a 3902). Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona podle § 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4412.

Zamítl-li odvolací soud návrh na opravu mylně označeného druhu trestu v rozsudku soudu prvé stolice, zavinil zmatek podle § 384 čís. 9 tr. ř.

(Rozh. ze dne 7. května 1932, Zm IV 41/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti J. K. a spol. pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce založené na důvodu zmatečnosti podle čís. 9 § 384 tr. ř., zrušil rozsudek vrchního soudu ohledně obžalovaného J. K. a uložil vrchnímu soudu, by, doplně řízení, znova ve zrušené části jednal a rozhodl.

Důvody:

Vrchní prokurátor ohlásil při hlavním odvolacím přelíčení zmateční stížnost podle čís. 9 § 384 tr. ř., poněvadž vrchní soud nevyhověl jeho návrhu při tomto přelíčení, aby byla opravena psací chyba v rozsudku soudu prvé stolice, kde u obžalovaného J. K. je uvedený trest vězení na místo trestu žaláře, a aby byli vyslechnuti předseda a zapisovatel prvého soudu o tom, jaký druh trestu byl rozsudkem prvého soudu vyhlášen. Vrchní soud zamítl návrh veřejného žalobce z důvodu, že v konceptu rozsudku prvé stolice je slovo »žalář« škrtnuto a ponecháno slovo »vězení«, což nasvědčuje tomu, že se tak stalo vědomě a úmyslně, nikoli pouhou psací chybou. Zmateční stížnost veřejného žalobce jest oprávněna. Návrh učiněný při hlavním odvolacím přelíčení veřejným žalobcem směřoval zřejmě k opravě psací chyby, vloudivší se prý do rozsudku soudu prvé stolice co do druhu vyměřeného trestu, neboť veřejný žalobce tvrdil, že vyhlášen byl trest žaláře a že jen

psací chybou prvého soudu bylo ve formuláři rozsudku omylem škrtnuto slovo »žalář« na místo »vězení«. Podle § 443 tr. ř. mohla by tato chyba, stala-li se skutečně jen při psaní, býti opravena jen soudem prvé stolice, totiž soudem, který písemně rozsudek s vytýkanou psací chybou vyhotovil. Návrh veřejného žalobce směřoval tedy k tomu, by případným výslechem předsedy a zapisovatele nalézacího senátu, který rozsudek vynesl, bylo vyšetřeno a zjištěno, jak byl rozsudek ve skutečnosti vynesen a vyhlášen, a zda druh trestu v písemném vyhotovení rozsudku uvedený byl jen následkem psací chyby mylně označen jako vězení na místo žaláře, a aby podle výsledku tohoto šetření příslušný soud prvé stolice o navrhované opravě rozhodl. Takový návrh je podstatný co do věci samé, a tedy i s hlediska obžaloby, neboť, dokud jsou pochybnosti o správnosti vyhotovení rozsudku, je předčasné vzíti rozsudek za základ dalšího přezkoumávání. Vrchní soud se mylně pustil sám do věcného přezkoumání, zda jde o psací chybu, čili nic, ačkoliv na jiném místě rozsudku správně uznává, že to přísluší jen soudu prvé stolice, u něhož se tvrzená psací chyba stala. Potvrzením rozsudku soudu prvé stolice potvrdil vrchní soud i chybné prý znění rozsudku co do druhu trestu. Tímto postupem však znemožnil vrchní soud každou další opravu tvrzené psací chyby v rozsudku prvé stolice. Z toho plyne, že vrchní soud zamítajícím usnesením porušil podstatná práva s hlediska obžaloby. Proto vyhověl Nejvyšší soud zmateční stížnosti vrchního prokurátora, postupoval podle odst. 1 § 34 por. nov. a uložil vrchnímu soudu, aby doplnil řízení podle návrhu vrchního prokurátora a po tomto doplnění znova ve věci jednal a rozhodl.

Čís. 4413.

Organisace politické strany, nařídivší uveřejnění zprávy (vydání letáku), je též nakladatelem (vydavatelem); ani ji ani sprostředkovatele mezi ní a tiskárnou nelze pokládati za »původce« po rozumu § 1 odst. 3 čís. 3 tisk. nov.; ten je tu neznám; proto není stíhání sprostředkovatele vyloučeno po rozumu §§ 1 a 24 tisk. nov., znal-li obsah zprávy, než ji tiskárně doručil, a věděl-li, že má býti tiskem uveřejněna (§§ 7, 10, 239 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. května 1932, Zm I 626/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Hradci Králové ze dne 13. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti tiskem podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v celém obsahu a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 9a), 10 § 281 tr. ř. Rozsudek zjišťuje po stránce objektivní na základě obsahu letáku, že v letáku tvrzeno: a) že zástupce soc. demokratů, ředitel